

سرمني او بنکي

ويناوال
محمد معصوم هوتک
۱۳۶۹ش

Ketabton.com

www.hotakonline.com

سرمني اوبنکي

دا اوبنکي د هغه وياړلي، سر لوري، مېرني او
اتل قام (پښتانه) نامه ته اهداء کوم چي حماسو
يې تل بیده اولسونه راوینس کړي، د محکومو
اولسو په زړه کي يې د آزادۍ غوښتنې روحیه
راژوندۍ کړې او د استبداد او استعمار پخې
مانۍ او اوسپنيز دېوالونه يې ړنگ کړي دي -
خو ده ته په پاداش کي کنډواله وطن او گروپ
کور ور رسېدلۍ دۍ !

سرمني اوښکي

مخ	فهرست	عنوان
5	لومړۍ خبرې	
6	لويه خدايه (ج)	
7	ناورين	
8	بيخايه توقع	
9	عبرت	
10	آښکلې کندهاره	
12	ارذل المخلوقات	
13	د سيد جمال الدين افغاني قبر ته	
14	د اشنا ياد	
15	زيره تابلو	
16	کريږي	
17	دويه جاله	
19	د ميني تړون	
20	بې خونده اختر	
22	حتمي بری	
24	مرموزه ولوله	
25	د سرنوشت شېبه	
27	انجام	
28	لبرېزه کاسه	
29	افتضاح	
31	د پولیگون دښت	
33	نه دي دي په ياد	
35	څه پروا ده؟	
36	د شهيدانو چوک يا رنځور کندهار	
38	هېڅ مې باور نه و	
40	ستري خپه	
42	کوثرې څاڅکي	
43	توبه يې تر بدترو	

سرمني اوبنکي

عنوان	فهرست	مخ
د لمني روى		45
د زړه سوده		46
سپېڅلى احساس		47
د ازل كنبلي		49
انسان		50
د كاني كرني		52
پوخ نرخ		53
څه بې كوم		54
پاينات		55
د هستې شرط		55
جگه غاړه		55
رجا		56
آخرو لي؟		56
آغم خپلو!		56
واقعي مسؤل		57
پښتانه		58
بې مهره ساحل		59
وركه هديره		60
خزان پسرلى		61
مهاجرت		63

لومړۍ خبرې

په دې کوچنوتې مجموعه کې زما هغه اشعار راغونډ دي چې زیاتره برخه یې د ۱۳۲۲ش - ۱۳۲۸ش کلونو په دوران کې په کابل یا کندهار کې ویل سوي دي. دا کلونه له تأثیره ډک کلونه وه. په هیواد کې حوادث دومره تراژیک او خواشینوونکي وو چې د ډېر زمخت احساس خاوند یې لا هم خوراوه. له بلې خوا زما ډېر تیروني دوستان او یاران را څخه لیري سوي او پرېږدو هیوادو یې د هجرت ترڅې او اوږدې شپې تېرولې او زه په وطن کې تک تنه او سپېدل. نه مې له چا سره وپو ووت او نه مې وینه ورسره ګډېده. مرګونه، خرابۍ، د حوادثو تاثر او د تنه یې حالت هغه عوامل وو چې زما د اتلسو کالو بیده شعري احساس یې را وینس کړ. شعر زما د یوازیتوب ملګری سو او د زړه سوډه. باید ووايم چې ما په ۱۳۴۴ش کال، هغه وخت چې په بنونځي کې مې درس لووست، په شعر ویلو پیل وکړ. د کندهار په سرکاري اخبار (طلوع افغان) کې مې یو، نیم شعرونه چاپ هم سول. (وګورئ د ۱۳۴۴ش کال د حوت د درویشتمې نېټې ګڼه). خو نه پوهېږم چې ولې مې یو دم شعري دنیا ته شا سوه او پوره اتلس کاله مې بیا هیڅ ونه ویل.

طبیعي ده چې د دې شعرو د خپرېدو زمینه ما ته دننه په هیواد کې نه وه میسره. شعر به مې وکېښ، ځینو کسانو ته به مې ولووست او له ځانه سره به مې خوندي کړ. د څه مودې راهیسې چې له هیواده لیري د هجرت شپې او ورځې تېروم، په دې فکر کې سوم چې خپلې خوږې ورې پاني سره راغونډې او طبقه بندي کړم او دا دئ نن مې یوه برخه سره ترتیب کړه.

زه پر دې خبره معترف یم چې د دې مجموعې په شعرونو کې لازمه رنگیني نسته. دا به زما د خامۍ نتیجه وي. ځکه شعر پر فکري آمادګۍ او استعداد سربېره، مشق او ممارثت هم غواړي چې زه دا نیمګړتیا په ځان کې په پوره عمق سره احساسوم. وایي چې: “پياز دي وي، په نیاز دي وي” په همدې خاطر تاسي د مجموعې لوستلو ته رابولم. زما په گومان په یو ځل لوستلو ارزې.

محمد معصوم هوتک

یونیورسیتي روډ - گلشن اقبال - کراچي

د مېزان ۲۲مه، ۱۳۲۹ش = د اکتوبر ۱۴مه، ۱۹۹۰ع

سرمني اوبنکي

لويه خدايه !

خدايه ! عقل و ماغـز هـمي و خوږمنو ته دارو کړې
دا کمزورئ هډ و لېچ مي و خدمت و ته چمتو کړې
په او مړي تار پتلبس بدن مـي ستا څه مړ وچ غوښتئ
د هيواد د اورنۍ مینې نفس را پکښي پـو کړې
د گناه خورۍ مي سپک کړې د بدۍ قـدرت را مه کړې
خوپړن زړگۍ مي د نېکۍ په تينگ سپنسي باندې رفو کړې
ړندې سترگي مـي په نور د معرفت کـړې را روښانه
بصارت مي بصيرت کړې تپه لار راته چارسو کـړې
دا بيوزلي دا خوار ځواکي چي محتاج ستا د کرم دي
پر جابـرو و سرکښو باندې خـدايه ته کابو کړې
فرعونان د زمانې چي د قدرت په نشو مست دي
د خپل قهر و غضب په توپانـي سيند کي لاهو کړې
کاهنان چي مـود بخت د گرځېدو فالـونه گوري
طلسم بې مات، کوډې باطلې، خام بې سحر و جادو کړې
چي به زموږ و وور بـور جل ته په کړو سترگو کاته کا
زما معصوم آه په پسې کړې (مازيگر بې کور جارو کړې)

کابل - ۱۳۲۴ ش

سرمني او بنکي

ناورين

سخري دي، کرکنډي دي، غرگي دي او کودري دي
غرونه دي، لښونه دي او لښوري وژوري دي
دښت دي، دامانه ده، توره دربه ده لار ورکه ده
ژرگي دي، اغزي دي او کوروي زوروري دي
دوبی دي، اهاړ دي، مخکه سره ورباندې شپه موده
اور دي، سرې لمبې دي، سرې سکروتي دي بخري دي
يخ دي، بدن لڅ دي، وچ هډونه سره لښوي ده
ژمی دي، باران دي يا د واري سپين څپري دي
تگ دي، حرکت دي، گرداونه دي، خرخونه دي
کلي دي باربري ده چا پر خټ توري دي
وېر دي و ناورين دي و افسون دي و ژپاوي دي
نه دي پر کراره که ځوانان دي که سپين ږيري دي
څنگ ته يې غيږت دي، حميت دي، سربنده ده
خاوره ده هیواد دي، د ساتني يې خبري دي
سرد دي، ککړی دي، اندامونه دي، لښونه دي
ميندي پر را ټولي پر شکولي يې غومبري دي
شخول دي، کچو دي، سره غوغا ده، توري کرږي دي
پاتنه نازولي پر ميدان دي یو وزري دي
منځ کي يې حساس معصوم ولاړ په اندېښنو کي ډوب
شعري دي، قلم يې دي د غم سوي سندرې دي

کابل - ۱۳۲۳ ش

بېخايه توقع

دوى مستي را څخه غواړي په شعرو و په بيتو كي
ما كلونه دي تېر كړي په غمـو په اند پېښو كي
وايي پاڅه ونځېږه، رنـدانه لاره درواخله
خو به خورې د زړگي ويني د شرابو په جامو كي
خو به سر پر زنگانه يې تحير به دي وي رشه
خو به ناست يې بې مونسه بې غمخوره په حجرو كي
راسه راسه بزم تود دى عيش و نوش شعار د ورځي
خوښ خوښ گرځه، غورځه پرځه په گډا په اتڼو كي
خو:

زه به څرنگه هوس كړم چي مي ورور په وينو لامبي
زه به څرنگه مستي كړم چي ماتـم وي په كورو كي
زه به څرنگه خدا كړم چي ياران په وينـو ژاړي
زه به څرنگه خوښي كړم چي اولس دوب وي غمو كي
زما دي زهـر و زقوم سي كتلمي و نعمتونه
چي مي څنگ ته بوري و راړي وي له لوبړي په نارو كي
چي اشنا په شواخون وي، هډ بې مات زړه بې محزون وي
تولـعت دي زما پر پت سي، كه به غورځم په ښارو كي
پرېږدئ پرېږدئ معصوم پرېږدئ تاسي هسي و دى داسي
بورا خوښه وي پر گلو، پتين خوښ وي په لمبو كي

كابل - ۱۳۲۴ ش

سرمني اوبنکي

عبرت

د هلكو په شان ناست دي جوړوي له خاورو باغ
په اوبو به چا ليدلى وي بل سوي يو خراغ
د مېر په قول، قول، ژبه، ژبه، هوډ بې هوډ و
بور دي مات سه بې غيرته! لوى سړى وايي درواغ
ها چي لافي بې د عشق كړي، تاسي وينئ چي نن څه كړي
پر مرده باندي جنگ دئ، تور بې مخ لكه د زاغ
خدايه نه دي وای هست كړئ، يا دي نه وای پوهولئ
يا په دواړو سترگو پوند وای، راته يو وای د بخت و راغ
ابتلا ده راته پېښه، لوى ميدان د امتحان دئ
بُرد و باخت بې معلوم نه دي، سترگي سړي زړگي مي داغ
يا خوزما ماغزه خراب دي، يا له ده څخه لار ورکه
يا به بل مکر ترمنځ وي، زموږ به نه رسي دماغ
اې معصومه پر بشاني دي پيلامه د خوښۍ بوله
تور سکاره دي ما ليدلي، سړي سگړوتی پر اوجاغ

کابل - ۱۳۶۳ ش

سرمني اوبنکي

آبنکلي کندهاره

درواري سم، درواري سم آزموږ بڼکلي کندهاره
آشرفه د بنارونو، آنامداره آتاجداره!

++++

ستسا په خاوره کي اکسيرو، د ږندو سترگو توتيا وه
ستسا اوبه آب حیات وي، هر يو څاڅکی دي شفا وه
هره پاڼه دي زړپاڼه، هره ترخه کېميا بوټی
هره تېره دي عقیق وه، هره پړښه دي خارا وه
هر فاتح د ملتونو، په گوندو ستسا و همت ته
هر غاصب د ثروتونو، تاته پي، ماتې پخوا وه
تارو زلي اتلان وه، تارو زلي شنه زمريان وه
هنگامه د فضیلت دي، خپره سوې شا و خوا وه
چا د وېر ماتمکه کړې؟ چا په وينو اغشته کړې؟
چا د خاورو کنډواله کړې؟ چا دي ژوند کړي ناکاره
درواري سم، درواري سم آزموږ بڼکلي کندهاره
آشرفه د بنارونو، آنامداره آتاجداره!

++++

د ميرويس مېنه ده پنگه، د احمد کور تش خالي دئ
حجرې د فضل توري، ظلمت باندي طاري دئ
د قیطول څوکه چي سپرو، د نادر د سپرو مخ ته
په گوليو رښکي رښکي، رود د وينو ترې جاري دئ
د مانجې جرگې دي څه سوې، کوکران ولي خاموش دئ
د شېر سرخ فیصلې ماتې، پر زړگي مي داغ کاري دئ
ها مانې د نارنج څه سوه؟ ها محفل د ادب چيري؟
تغیر ټول محضر سپېره هم د فاضل کندهاري¹ دئ
دا شامت د کوم اسي و، دا تندي د کوم ترېنگلي
چي سمسور و شنه باغونه دي سول ډک له خنډ و خاره

¹ د علامه عبدالحی حبيبي مړینې ته اشاره ده.

سرمني اوبنکي

درواري سم، درواري سم آزمودنېکلی کندهاره
آشرفه د بنارونو، آنامداره آتاجداره!

++++

ستسا ماني و ستسا قصرونه، ستا وياړلي عظمتونه
ستسا دښتونه ستسا رغونه، له ميوو څه ډک باغونه
ستسا جادي ستا سپکونه، ستا کوڅي ستا فصیلونه
ستسا قريبي ستا محلوته، لويي لاري او واټونه
ستسا ځوانان و ستا مېړونه، له غېرته ډک بي زړونه
ستسا مشران کلک بي هډونه، له هېبته ډک ږغونه
ستسا قومونه اولسونه، ستا له وياړه ډک نسلونه
د نا اهلو په لاس ورک سول، مات او گوډ شل بي هډونه
ته د چا دسترگو خاړوې، چي نظريي ستا هستي کړه
خدای دې تپ په سترگو وړند کړي، مور دې پوره سي خور واره
درواري سم، درواري سم آزمودنېکلی کندهاره
آشرفه د بنارونو، آنامداره آتاجداره!

++++

آنيازمنو آغمخورو اسپين پيرو آځوانانو!
آغښتلو مېړنيو آدوستانو عزيزانو!
آدننگ و غيړت نسله، د بابا د کور وارثو
له دې کور څخه اور مې کړئ، د زړه سرو آلميانو!
نازولو تي نازور کړئ، کړېدلې دلاسا کړئ
د دښمن کور يې خراب کړئ، آد رزم اتلانو!
د کونديانو غم يې وخورئ، يتيمانو تي ډاډ ورکړئ
دا نغري به بيرته جوړ سي، په همت د باتورانو
هلي هلي ژرسئ ژرسئ، دا کورگي بيرته ودان کړئ
عظمت يې اعاده کړئ، ورروښانه يې کړئ لاره
درواري سم، درواري سم آزمودنېکلی کندهاره
آشرفه د بنارونو، آنامداره آتاجداره!

ده خواجه - کندهار - ۱۳۶۴ ش

ارذل المخلوقات

په وړاني کي قهرمان دئ	په عمران کي دئ ناسيال
د دنيا خوبي په ده کښي	په خروار کي يو مثقال
و پيسو ته يې نينگلگلي	ډکوي خورجين جوال
نړوي يې سوځوي يې	تمدن د هزار سال
لاس يې سور په وينو لژند	کړي د سولي استدلال
د همنوع وينو ته تربی	وي په مرگ باندي خوشحال
د خپل ورور په وينو لامبي	دا يې حال دا يې احوال
نه يې زړه سور سو په ژوبله	نه يې وېره له و بال
نه سړه سوځي پر کونډو	نه پر آل نښې پر عيال
که به وسه او ذليل و	بې غيرت وي غوره مال
د ناکس په پښو کي پروت وي	چاپلوسي يې مثال
د قدرت پر خره چي سپور سو	نو فرعون دی يا د جال
نه يې خپل ماضي په ياد وي	نه يې ډار له استقبال
نه مسلک نه يې ايمان وي	نه يې شرم په اعمال
هی! افسوس د انسان نوم دئ	چي انسان وي پرې پاي مال

کابل - ۱۳۶۴ ش

د سيد جمال الدين افغاني قبر ته

په کانون کي د پوهنې، يوه دنگه مقبره ده
 د افغان د تاريخ پاڼه، هديره د علامه ده
 يا، خطا سومه غلط سوم، هديره خو وي د مرو
 علامه نه مري ژوند وي، دا د تيري نوشته ده
 دا محضر د ها سيد دئ، چي فيضوني رسېدلي
 که لندن و که پاریس، مصر و ایران که ترکیه ده
 آسیده! آپښتونه! ستا یادونه به همېش وي
 ستا پیغام د اولسونو، د راتلونکي برنامه ده
 ستا په گوتو هره کرښه، يو کتاب د معرفت دئ
 ستا د خولي هره خبره، نن يې گورو و جيزه ده
 ته حامي وي د بېوزلو، ته ناجي د ملتو وي
 و خپل کور نه دي نظر دئ، چي پر سريې څه جگړه ده
 اهریمن سترگي سريې کړي، نړوي يې سوځوي يې
 د کونړ له سينده جوړه، د سرو وينو نږېده ده
 کندهار ټوله گروپ سوئ، د هيلمند د وينو بوی ځي
 د پنجشېر هره ډېره مو په وينو تکه سره ده
 د هرات و منارو ته، د سرو وينو زینې جوړي
 طالبان ټوله سپاه پوښ دي کنډواله يې مدرسه ده
 د سرکښو طاغوتيانو په لاس ستا کورگی خراب سو
 هره پوله د وطن دي، د شهيدو هديره ده
 د وطن ملاله پېغله، د واده پر تخت شهیده
 سينگار سوې کفن پوښه، ټه به وايي چي بیده ده
 د وطن ځوانان دي ټوله، د ايشار پر مورچل ناست دي
 سرښندنې په سيالۍ دي جوړه کړې هنگامه ده
 خو ستا روح دي تل آرام وي، اطمینان به دومره درکړم
 پر جابرو باندي هر ځای، د زلميو غلبه ده

کابل - ۱۳۶۴ ش

د اشنا ياد²

زرگيه! په ليمو دي، ځان سوځلي دي که نه
په غم کي د اشنا دي، کړولي دي که نه
د حسن په بازار کي دي يوسف گدايي گر کړي
تا کله په آينه کي ځان کتلي دي که نه
د ټک دانه راوختل په کومي د شاعر کي
طبيبه تا ناسور داسي ليدلي دي که نه
د گل پر ځای اغزي سو د گلاب پر ځای زقوم دي
پېچک پر چنپلي راخرخېدي دي که نه
صياده! پروتول بلبلان ولاړل ستا له وهمه
تا بيا نن د تزویر دام غوړولي دي که نه
له گله لطافت ولاړ او له جامه مستي ولاړه
له کومه چي (بارو) په سفر تللي دي که نه
د شپې ژړا دي زېري د وصال گڼه معصومه
شبنم دي پر گلاب سهار ليدلي دي که نه

کابل - ۱۳۲۵ ش

² د ۱۳۲۵ ش کال د کوچني اختر ورځي وې. د کابل ښار په يو کور کي د (ځانونده های نو به قدرت رسیده) خو تنه راغونډ وو او د سازو سرود محفل يې جوړ کړئ و. زه د يوه بېگانه بندي د خلاصون له پاره لالهانده گرځېدلېم. يو چا د دغه کور پته راکړه او د عريضې وړاندي کولو له پاره يې همدا موقع مناسبه وبلل. کور ته ورغلم. سندرغاړي زما د خالپوڅو د ملگري (جهاني) يو شعر په ډېر حزين مقام وايه. ما سمدلاسه د خپل اشنا په ياد، د ده شعر په اقتفاء پورتنی نظم په حافظه کي ووايه. (هو تک)

زيريه تابلو

خوک په فکر د خپل سر دي، چا ته غم دي اولادونه
چاته خپله هستي اور سوه، پکښې بایلودل سرونه
خوک په فکر د ثروت دي، ټولوي يې غوندې يې
تر مسلک ورته تېریري، پکښې ږدي خپل ایمانونه
خوک د خپل مقام پایښت ته، نارواي روا بولي
نصب العین يې بس همدا وي: زما دي عیش وي عشرتونه
خوک د تبرجا و جلال په تمه ناست انتظار باسي
و کسات و انتقام ته جوړوي اوږده پلانونه
ځینو لارده ورکړه کړې، بې هدفه رهي سوي
نن شپه دلته سبا هلته، نامعلوم لور ته مزلونه
چا بوړی دی راسته کړی، ډزهار دئ ټکه هار دئ
د خورلنډو په مرگ ویاړي، تاووی ورته برېښونه
چا د حق تر بیرغ لاندې، څه نادودي هم ونه کړي
که دا ټولي درته لیکم، ترې به جوړ سي کتابونه
خوک حیران و او تر ناست دي، د زمان و تماشو ته
سترگي هینسي راختلي، په شپو شپو وهي جوړتونه
نه يې عقل پسه رسېږي، نه يې فکر ملگری کا
د ماشوم په شان اخیستی، گرد اوږد يې خوري خرخونه
خوک بیا خوښ په خړپړي دي، د عمرو ارمان يې و خوت
نرمونښ څه غواړي له خدایه! باد، سېلی او بارانونه
یو منصف و یو مصلح و یو غمخور و زړه سواند نسته
چي د چا پر سر لاس تېر کړي، د چا مات کړي ورمېږونه
دا ټونگونه د دښمن دي، که نه خپل خوداسي نه کړي
دا چي ورانه مو بازي ده، بېگانه پکښې لاسونه

کابل-۱۳۲۵ش

سرمني اوبنکي

کريږي

مینه راته اورده، په سوځېږمه کړېږمه
ژوند راته زندان دئ، زهیرېږمه ځورېږمه
ما ویله سرې لمبې یوازي زما پر سر دي بل
هر لور ته چي ولاړ سمه په پورندو کي خېږمه
گوره زمانې ته څه نخرې کوې، څه لوبي کړې
کله ورته شین د ژړا ولاړ سم، گاه خنډېږمه
مکر د عالم مي کله داسي لېوونی کړي چي:
مخ مي سي پر بوټو، کريږي پیل کړمه ژېږمه
رډه ورته گوري پر لمن باندي لمبې خرڅي
نور خلک رانده دي او که زه نه په پوهېږمه
لاس واخله ناترسه، څه کانې وې چي دي ونه کړې
ستا حیا که نسته، آخر زه بلا شرمېږمه
خپل باريک احساس و حساس مغز ته چي وگورم
آفرین پر ما! چي لا ژوندی یم تېرېږمه
شعر مشغولا ده، که نه زه و شاعري چيري؟
څه نسبت زما و د قلم، خوشي ويېږمه
بڼې شپې د ژوند مي په ناورین په شواخون کي دي
ځکه زه معصوم چي شپه تیرېږي لا تنېږمه

کابل-۱۳۲۵ش

سرمني اوبنکي

دوبه جاله

مکر شعار د زمان، تگی مضمون د دوران
درواغ خاصه د مړو، فریب خصالت د انسان
د واعظ خای نیولئ، دئ اهریمن و شیطان
د ظلماتو پردې، پوښلئ مخ د اسمان
چپه غوښل دئ روان، جالسه چپه کړه توپان
اوبو اخستي کوچنیان، آه و ناله د افغان
سراسر عمر هجران، یسم د وصال په ارمان
د زړه په وینو گذران، گوره چي څنگه به سي؟

++++

څوک له نېستیه فرار، له ژونده سوله بېزار
څوک له مستیه جرار، هستي یې من و خروار
څوک د بمبارد له بیړي، منډي سرونه په غار
څوک د چپاول له وهمه، کاري د مرگ انتظار
چاته ښارونه اور سول، مخ پر صحرا خوار و زار
و چاته کلی د وږخ، سیده را درومي پر ښار
څوک د جگړې پر ډگر، ځوانیمرگی ته تیار
سول قرباني و نثار، گوره! چي څنگه به سي؟

++++

ارام په کور کي وي ناست، یواري شخول سي ژړا
کورته هاوان ولوبدئ، کورنۍ سوله تباہ
دا غم لانه وي تمام، بیا چوکچوکه سي غوغا
پر پلاني متان پتیاو سو، کوچنیان یې سول نیمه خوا
ناڅاپه بیا سي ناره، لاندي تر ټانک سو بابا
لنگ و لښ پروت پر سړک، ریچې ریچې یې سوه ملا
دربۍ درزی د تسپو، د سرو گولیو برېښنا
د ټولو غوږ په هوا، گوره! چي څنگه به سي؟

++++

سرمني اوبنکي

سکني وړوننه اخته، يو د بل کور يې کئ چور
دېنمن نوکان جنگوي، ورتنه ولاړ په غرور
خواره ياران د کلو، چي گله يې غم و سرور
يو د بل وينو ته ناست، غوښي شکوي په امبور
تپ چي پر بدو واوړي، ور څخه جوړ سي ناسور
علاج يې سخت و مشکل، د ناروغ ژوند په ضرور
د کلاوې سردئ ورک، تللي له سترگو څه نور
رabanدي خاندې ترېور، گوره! چي څنگه به سي؟

++++

زما احساس و ماتم، زما اندازه و والسم
زما برداشت و فکـر، زما سوې مينه و غم
زما صداقت و رشتيا، ځای پکښي نسته د چم
زما سپېڅلي دنيا او دا چمبازه عالم
نې تحمل را سـره، نه يې طاقت نه يې زغم
نه ښکاره کيږي خلکو، ورته عاجز دئ قلم
کوټلي وينې د زړه، راځي تر خوله و ترنم
گريوان مي لوند دئ په نم، گوره! چي څنگه به سي؟

کابل - ۱۳۲۵ ش

سرمني اوبنكي

د ميني تړون

و يوې نغمې ته ناڅښي باده نوش زاهدان دواړه
د يوه هدف و لور ته ځي هندو مسلمان دواړه
اورد ميني چي پر بل سي يو د سترگورپ کافي دئ
چي مکتوب سي پکښي ټوله دا دنيا ها جهان دواړه
ازموينه د عشق گرانه احتياط پر ور لره بويه
پر و ايښئ پر دې لاره دئ خپل دين و ايمان دواړه
ملا مت نه يمه خلکو خپله مينه راته اور سوه
خير که ليري رانه گرزي بېگانه و خپلوان دواړه
که هر څو يم بخت کړلئ منتظر يم ستا و لور ته
د باران اوبو ته ترې وي اغزي و گلان دواړه
تا پرون کړې د زهد لافي نن ملنگ د ميخانې سوې
مخ دي تور پزه دي پرې کړه پر پرده و عظ و بيان دواړه
مينوشي د تقوا نخبه پايکو بېي د قبول شرط دئ
د کوثر پر شاه اوبسري دورځيان جنتيان دواړه
که د ميني تړون نه وای د معصوم په حساس زړه کي
لاد مخه بې سوځلي وای قلم و جزدان دواړه

کابل - ۱۳۲۵ ش

سرمني او بنکي

بې خونده اختر

څه له شنوخته ډک اختر دئ
نې مزې سته نې خونده
څه بې خونده شپې و ورځي
څه له گرومه ډک وختونه
نه مستي سته د زلميانو
نه خوښي سته نه سازونه
نه سرخي سته د نکريځو
تش لې لې مولا سونه

++++

زما ياديرې زما ارمان دئ
کندهار ښه اخترونه
ښې لونگې، ښه لباسونه
نوراني، ښکلي مخونه
د عيدگاه ماجت لمونځونه
تکبيرونه، دورودونه
د سړيو سپلاښونه
په لکونو اولسونه
زما ياديرې زما ارمان دئ
لوی دالان او مجلسونه
ها درانه درانه سپين ږيري
ها له مهره څه ډک زړونه
ها د مينې سترې مه سبي
ها د غېږې روغېړونه
دا اسمان دی بدل سوئ؟
که ايش غرونه رغونه؟
که دا مخکې هغه نه ده؟

³ لوی دالان په کندهار کې د ملا گلداد په کوڅه کې د حاجي محمد اکبر هوتک په کور کې دي. زموږ د کورنۍ لوی کوچني به په غم و ښادي او اختر وکي په دغه دالان کې راغونډېدل. (هوتک)

سرمني او بنکي

که بدل دي دا دښتونه؟
ولي دومره بې نوري ده؟
ولي دومره ډېر غمونه؟
ولي دومره افسون پروت دي؟
ولي نسته خوشال زړونه؟

++++

نوبه ولي خوشالي وي؟
نوبه ولي وي سروزونه؟
په زرو ککړۍ رغړي
جوړ لسه وينو څه رودونه
په زرو ميندي سوي بوري
پر زړگي د زوی غمونه
په سو ناوي سرتوري
ويي نه کښل ارمانونه
په لکو عالم فرار سول
ځني پاته سول کورونه
په سسوي کلي چپه سول
تور ولاړ دي لوی ښارونه
په زرو ځوانان نېستي سول
ورک يې مري ولاښونه
سمه غر ټول هديره سوه
خو چي گوري، دي قبرونه

++++

خدایه! خلاص دغه اولس کړې
پراړمه يې کسري زړونه
خدایه! مخ تور د پردو کړې
خدایه! بس کړې دا مرگونه
خدایه! ټينگ را اتفاق کړې
د دښمن شنډ کړې پلانونه

(آمين)

کابل - د کوچني اختر شپه - ۱۳۲۵ ش

سرمني اوښکي

حتمي بری

آزما غیږتي و تاریخـي قامه !
آزما پښتنـي و افغانـي قامه !
آد ننگ ټوټو آد میرویس بچـو !
آد احمد شاه ابد الـي قامه !
نن که دي پـه خوا اوږده مزلونه دي
یا پـر تا حرام خواړه خوبونه دي
خوار نېستمن که ناست دي اولادونه دي
پاته یې ښوونـخي و مکتبـونه دي
شاپري دي پر تي مخکي باغـونه دي
ژوند دي سـرگردانه احتیاجونه دي
یا دي پـر پردو تـرو کمپونه دي
ستا پر سـر روان تجار تونه دي
یا که کنډوالـي دي نن کورونه دي
خیر دئ، که جگړه ده که جنگـونه دي
آزما تاریخـي و غیږـتي قامه !
آزما پښتنـي و افغانـي قامه !
خامخا تېریري دا ترخـي ورځـي
پای ته به رسـېږي دا اوږدې ورځـي
بیا به دي هیواد وي، اولسـونه وي
مات به دي دښمن تور بې مخـونه وي
بیا به هنگامه ستا د بریـو وي
بیا به غـوري خونـي اتـهونه وي
غرونه به مو پټ په سپینـو واورو وي
ډک به په غاټول ټوله دښتـونه وي
سوږ ژمی به تېـروي، پسرلی به وي
هره خوا به وږم وي، گلـونه وي
بیا به د اوښانـو کتارونـه وي
پلني به کـردی بل به اورونـه وي

سرمني او بنکي

لېڅي به راغښتـــي ابادۍ ته وي
بيا به همکاري وي اـــشـــرونه وي
بيا به د غښتلو جرگې جوړي سي
نڅښه به په وينو تړونـــونه وي
بيا به شملې نېغې د زلميـــو وي
بيا به يـــې د خيال کاره برېتونه وي
رښک به د بنمنان ستا په بريو وړي
بيا به راژوندي تېر عظمتـــونه وي
بنادي به ارواوي د نيکونو سي
خوښ به په قبرو کي مو پلرونه سي
آزما تاريخي و غيرتي قامه!
آزما پښتني و افغاني قامه!
خامخا راتلونکي دا وختونه دي
ما معصوم ليدلي دي دا خوبونه دي

کابل - ۱۳۲۵ ش

سرمني او بنکي

مرموزه ولوله

نن مې بيا ولي خاموش فکر ژوندی سو
په ورو ورو يون مې بيا ولي گړندی سو
يو مرموزه ولوله ده کشوي مې
يو سرکښ احساس مې بيا د پښې اغزی سو
ما توبه وه د نصوح ورڅخه کښلې
د تقدیر په حکم بيا عشق بابېری سو
و میدان ته د جدال چي ور حاضر سوم
سقراط د خطابې پر وخت توپی سو
خو زما برخه له ازله وه لږ کمه
حسادت د زمانې پر سرباری سو
نن رنځوریم د کلو، پرېدنو پروتیم
هډو پوست یسمه طیب راڅه پردی سو
له دنیا و ما فیها څخه پرهېز سوم
ټول جهان راته د زهرو کتوری سو
زمانه ده بې تمیزه بې انصافه
چي جانان چینی د خاورو کنډولی سو
په سپین مخ و جگه غاړه به ولاړیم
که یو وخت د تور و سپین ترمنځ سپینی سو
يو خوا مینه د هیواد بل لور هجران دی
په دا منځ کي یې معصوم خوار راگردی سو

کابل - ۱۳۲۵ ش

سرمني اوبنکي

د سرنوښت شېبه

د پامیـــــر له لوړو څوکو د بابا له سردرو
د آمو له مسته روده، د هیلمنـــــد سیند له څپو
د پنجشېـــــر له کوهستانه، له کونړه له خیبره
د بامیان له هسکي مېنې، د پکتیا له لوړو غرو
د میرویس، احمد له قبره د روښان پیر له ټاټوبي
د کابل له شا و خوانه، د هرات له منارو
هاتفی رغونه کیږي، اسماني کرږي دي پورته
آپښتونه! آفغانـــــه! وطن ساته له پردو
دا د هغـــــه قام ټاټوبی، دا د هغه اولس خاوره
چي زمـــــری یې له هیبته څه لږ زیږي د ځنگلو
دا د هغه بابا کور دئ، د هغې توږی بورجل دئ
چي ساتلی یې په گډه تنگ و پت د پښتنو
دا انگړ د هغې ناوي دغه تخت د هغي ښکلي
بدرگه چي یې ډولـــــی وه د توپک په گوزارو
دا هغه توپاني مېنـــــه چي چنگېز یې سلامي کړ
د گرگین غاښونې مات کړل خوله یې ډکه له ایرو
د نادر لیچي یې غوڅي و مغول ته یې ملک اور کړ
د فرنگ فاتح لښکر یې، په همت کړ پر گونـــــډو
له برنسه څه درس واخلی، مکناټن هم در په یاد کئ
د بربایډن کیسه مونه ده، اور بدلـــــی له پلرو؟
عظمتـــــونه ورته پاته له بابا څه په میراث دي
د غیرت درس دئ ورکړئ، مور په غېږ کي په شیدو
اوس هم هغه پښتانه دي، هم هغه توریالی قام دئ
اوس هم هغه قدرت پروت دئ، په موټو کي د زلمو
د هم هغه پلار اولاد دئ، د هم هغـــــه نیکه نسل
پر هغو درو لوی سوئ، چي د ورځ و د دښمنو
هم هغه نېغي شملې دي، هم هغـــــه کاره برېتونه
هم هغه دود و دستور دئ، هم هغه ټینگه پښتـــــو

سرمني او بنکي

هم هغه د خيال توپک دئ، هم هغه وسله گېڼه ده
 هم هغه د ننگ مورچل دئ، بنۍ ډکه له نينو
 د هم هغي ادې غېږ ده، هم هغه ماشوم لوی سوئ
 د غيرت و ننگ داستان يې، د زانگو لولو
 نن جگړه د سرنوشت ده، نن شېبه د هست و نېست ده
 فيصله يې ده په توره، په توپک و په توپو
 په جرگو مرکو نه سي، زور د توري وړنکاره کړه
 د خوشحال بابا وصيت دئ، باندې تنگه کړه اورشو
 ډېره سخته ازموینه پر دې قام ده نن راغلي
 ډېري سختي شپې و ورځې دي تېريري پر مړو
 که مو لږ څه لټي وکړه، شرم و پيټ به وي راپاته
 د بابا رېږه به کل سي د نامردو په چرو
 دوړمۍ دوړمۍ پر مخ درومۍ، تر شامه گورۍ زلميو
 د بري پانه مو ثبت ده، د نړۍ پر تاريخو

کابل - ۱۳۶۵ ش

سرمني او بنکي

انجام

نه ملنگ د زيار تو سوم نه په مينه کي مجنون
 نه پر سد نه ليونسي سوم نه چادي نه افلاتون
 نه مې بڼه ورځ ده ليدلې نه آرام نه آسوده سوم
 نه مې سوده د زړه کيږي شپه و ورځ يم ځگر خون
 نه په فکر د اولاد يم نې د کور په غم و يشتلئ
 نه د ځان نه د جهان سوم عجايب شاني ژوندون
 نه پر لوړ څم نه پر څوړه نه پر بڼي ځم او نه کيڼ ته
 پر لمن مې ميځ و هلي دايمي يـم پر سکون
 نه قادر يم پر خبرو نه مې وس د چوپېدو سته
 نه مختار يم نه مجبور يم څه کانسي دي د جنون
 نه د سياله سره سيال سوم نه له غيرو سره غير
 نه مې خپل آن دی منلی نه قانع سوم په مضمون
 په خپلوي کي بيگانه يم په پرديو کي آشنا سوم
 له اغيارو سره دوست سوم له دوستانو مې بېلتون
 نه د سر سوم نه د پای سوم نه د لړيم نه د بریم
 تر آغاز مې انجام مخ ته سر چپه گرزي گردون
 نه روا نه ناروا سته په مذهب کي د رندانو
 تقدس د دود دستور کي مه سرکښه له قانون
 نه په سپينـو ورگلې پرم نه د تورو يـم ملگری
 يو معصوم شاني موجود يم پاک سپېڅلی و پښتون

کابل - ۱۳۲۵ ش

سرمني او بنکي

لبرېزه کاسه

لا تر خوبه دي پر بدو، خپتېي در غوړوم
 لا تر خوبه تجاھل کړم، ځان به نه پوهوم
 توپاني ميني مجبور کړم، فريادي چيغي مي وکړې
 سېلابي او بنکي مي توی کړې، غمجن زړه په سر وم
 لباسي دنيا په تنگ کړم، مصنوعي خدا مي نه زده
 د ژړا پر ځای د زړه کوتلي ويني تويوم
 طاعوني رنځ دی راپورې، د علاج واری بې تېردی
 چي طبيب خبله رنځور وي، نور به څه گيله کوم
 نفساني خواده غالبه، روحاني تړون دی پاته
 نوراني ډېوه خاموشه، پرتیارو شپې تېروم
 ايماني جذبه په کار ده، وجداني عمل لازم دی
 شیطاني که وه کارونه، زې په سر اور لگوم
 فرعوني نشې کړې ماتي، طاغوتي پلانونه شنډ کړې
 بله لار نسته زلميو، خپلي غاړي خلاصوم
 فرهادي تېشه راواخلی، پر سر ورکړې گوزارونه
 شېرين ژوند بې هلاهل کړې، زه خپل زړه په يخوم
 حوادثو يو اخیستي، لوټه ږدم گام پر ايږدمه
 بڼه پوهېږمه معصومه، هسي ځان په غولوم

کابل - ۱۳۶۵ ش

سرمني او بنکي

افتضاح⁴

څه مفتضح مراسم، څه مبتذل نطقونه
 څه مصنوعي خوشحالي، څه دريا ډولونه
 ټول يې په زور راوستي، پر ټولو حکم سوئ
 ټول زړه نازړه دي رهي، پر خولو يې دي قلفونه
 که څوک چکچکي کوي، او يا شيندي گلونه
 په خپلو کړو شرمېږي، پټوي تور مخونه
 پر څه گلونه شيندي؟ پر څه ډولونه وهي؟
 د چاله پاره غورځي؟ چاته رقصونه کوي؟
 لکه چي هېري مو کړي، ها برندي برندي ځواني.
 ها په قبرو کي پر تې، ها سترې سترې هستي.
 لکه چي هېري مو کړي، ها د شهيدو جنايي.
 ها په لکو قرباني، نه هېرېدونکي بدې.
 لکه چي هېري مو کړي، ها په هفتو بمباري.
 ها په زرو ککړي، هغه د مړو غونډۍ.
 لکه چي هېري مو کړي، د سره لښکر بې رحمۍ.
 د سپينو ورځو ډارې، په نيمو شپو کي غدي.
 لکه چي هېري مو کړي، ها په کلونو سختۍ.
 هغه د غاړو زندي، هغه د پښو اتکړۍ.
 لکه چي هېري مو کړي، ها سر پر سر تلاشي.
 ژوبله و مرگ و وراني، يا د دېنمن زور زياتۍ.

⁴ د ۱۳۲۵ش کال د مېزبان مياشت وه. د روسانو د ديپلوماتيک شیطانت په سلسله کي د روسي پوځ شپږ غونډه له کابل ووتل. د کابل واکدارانو د دغه ورځ د بدرگې! په خاطر ډېر مبتذل مراسم ترتيب کړي وه. په افغاني نجونو يې د روسانو په غاړه کي گلان واچول. دا مراسم د هر خساس افغان په زړه کي د خنجر واري و. دغه شعر په هماغه وخت کي وويل سو. (هوتک)

سرمني او بنکي

لکه چي نه سوځيږي، په اسو پلو د کونډو
يا مو پر سترگو پردې، او يا هيڅ شى نه وينئ
دا څه د پېټ خبري، دا څه د شرم کارونه؟
ولي مو هېري کړلې، د پلرو نېغي بگړۍ
يو لږ څه شرم په کار، د پلار د پته څخه
داردئ په کار د تاريخ، له قضاوته څخه

کابل - ۱۳۶۵ ش

د پولیگون دښت

د پولیگون پر دښتو
پر خړو خړو تپو
پر دغه لور و غونډو
ماته خپري ښکاريږي
زه انسانان وینمه
د بري شناخته قواري
د پراشنيان وینمه
د بري معصومي ښي
د پر د پر دوستان وینمه
ژيري لوډلي زامي
د نگر د نگر مخونه
د بري بې خوبه جولي
په شکنجو کلوچ لاسونه
په برقو سوي گوتي
په شوکو وچ هډونه
د بولدوزر په پنځو
په ژوندون ښخ سرونه

++++

پر دې نامرده ډگر
پر دغه ارت میدان
خومره سینې سوي غلبېل؟
څه ځيگرونه غار سول؟
خومره تنکي خيالونه
له هوسونو جار سول
څه ښايسته مخونه
څه ښکلي ښکلي خواني
خومره د خيال برېتونه
څه دنگي دنگي هستي
څه غيرتي ککړي

سرمني اوښکي

څه جگي لوړي مري
د نامردانو په لاس
د ظالمانو په لاس
د مرگي غېټه ولاړې!

++++

اې زما نازک زړگيه!
اې زما باريک احساسه!
خومره بې مهره سولې؟
خومره زمخته سولې؟
په چيغو چيغو ژاړه
ياد د يارانو کوه
سرې کړه د سترگو کاسې
ياد د دوستانو کوه!

د پولیگون دښت - کابل - ۱۳۶۵ش

سرمني اوبنکي

نه دي دي په ياد

نه دي دي په ياد چي زما ملالسي د ميوند پر دښت
سپر کړله سينه د گوره گانو و گوليو ته
توغ د آذادي يې لوړ اوچت رپانده وساته
تپک نه سو فرنگ زما د خورليو و بوليو ته

++++

نه دي دي په ياد چي د احمد په ابدالسي توره
لر و بر پښتون سويو وجود په جنگيالي توره
يو خای سو جيحون و اباسين په توريالي توره
غوڅي يې کړې مراندي د دښمن په هوډيالي توره

++++

نه دي دي په ياد چي زما ميرويس په پښتني عزم
گرگ يې له گرگانو سره تېر تر اصفهان کړلو
شرنگ يې د تېرې توري لا اوس هم زما په غوږ کي دئ
حک يې پر ډبره د آزاد ژوندون نښان کړلو

++++

نه دي دي په ياد چي آزادي مي له حميده څه
نوم د عدالت مي دئ زده کړی له فريده څه
تنگ و غيرت دواړه مي ترکيب د مورد پيو دئ
ويني د عظمت مي فواري له هر وریده څه

++++

نه دي دي په ياد چي ستا سلف ما غغلولئ دئ
ما په اکبري مټ مکناتن را خملولئ دئ
ما پردغه مېنه د ايمل و دريا خان په ياد
څلی د وياړني مي اوچت لوړ درولئ دئ

++++

سرمني اوبنکي

نه دي دي په ياد چي ټانک بې ويلي په سوکانو سو⁵
برم بې مسخره زموږ په تنکيو شازلميانو سو
قوم بې شرمنده سو، خوږي سترگي لوړ کتای نه سي
تن بې نوکي نوکي په غاښونو په نوکانو سو

++++

نه دي دي په ياد چي ټوکی نه وي د زمريانو ښکار
تا لکه چي بند باله د خسو زموږ کلک حصار
تا لکه چي تور باله د غرو د عقابانو کور
تا لکه چي خوشي مسخره باله زموږ دروند وقار

++++

تل به دي په ياد وي د اولس د انتقام لمبې
دا د کندهار و د هرات و د دانگام لمبې
رېږدي به ماشوم ستا په زانگو کي زما له نومه څه
تل به دي په ياد وي زما د رزم د انجام لمبې

ده خواجه - کندهار - ۱۳۲۵ ش

⁵ دغه ښکلی شاعرانه ترکیب د گران عبد الباري جهاني ایجاد دی. زما هر گوره خوښ سواو دلته مي د
تضمين په توگه راوړئ دی. (هو تک)

سرمني اوبنکي

څه پروا ده

زما د توريالي قام سر خرويي که پکښې نغښتي وي
ويني چي تويېږي څه پروا ده؟ — کوی دي سي
جنگ د آزادي کي که ښارونه کنډواله سوله
خاوره يې زما سترگو ته توتيا ده، کوی دي سي
زوی مي ځوانيمرگ له خدايه غوښتي که بې ننگه و
جگه که شمله پرې د ابا وه، لوی دي سي
زموږ د آرزوگانو وچ دښتونه چي خړوب نه کي
څه کړمه آمو؟ خوښه مـي دا ده، کوی دي سي
دوی د پت په بيه د ښايستو د غېږ لايق سوله
زما ځيني توبه د نصوحا ده، دوی دي سي
غچ له زندگيه کړ معصوم د ميخانې ملنگ
روږد که په دې ځای سو، زما سلا ده کوی دي سي

کابل - ۱۳۶۵ ش

د شهيدانو چوک

يا

رنځور کندهار⁶

څه گناه ده د دې خلکو؟ چي گولۍ باندې اورېږي
څه خطا ده ځني سوې؟ چي پسه وينو کي لمبېږي

++++

څه گناه ده دې ماشوم ده؟ شنښي خاوري لاندي باندي
بابا غواړي بابا نسته پسه بابا سوتر خاورو لاندي
کله پورته ځي په خفاسته، کله کښته کله وړاندي
کله رغ وکي و مورت، کله ژاړي کله خاندي
د مور لېچي يې مات سوي، پرې يې دي د زړگي مراندي
په حسرت د شوم راتلونکي، وهي چيغي وايي ساندي
څه گناه ده د دې خلکو؟ چي گولۍ باندي اورېږي
څه خطا ده ځني سوې؟ چي په وينو کي لمبېږي

++++

څه گناه د زور بوډا ده؟ په تن سترې په زړه سترې
زمانې په ژوند محکوم کي، که نه وخت واي بايد مړي
د زوی کونسه سوه ورپاته، سترو تريې اولادونه
د گروې سوي دوکان مخته، هېښ پېښ ناست چورتونو وړي
نه يې ديد دسترگو پاته، نه يې سپک سته په لاسو کي
نه د بل د مزدوري دی، نه يې وس چي واخلي پړي
څه گناه ده د دې خلکو؟ چي گولۍ باندي اورېږي
څه خطا ده ځني سوې؟ چي په وينو کي لمبېږي

++++

⁶ دا شعر د کندهار د شهيدانو د چوک (هرات دروازه) د بمباريو په خاطر ويل سوی دی. وايي چي د دې
بمباري په نتيجه کي دوه سوه جنازې پر اوږو واخستل سوې. (هوتک)

سرمني او بنکي

څه گناه ده د دې پېغلې؟ د خوښۍ ورځ يې غمگۍ سو
ژر پلـــــــــــــــوی د واده يې، د غمونو تور ټيکری سو
د ښادۍ د شپو سرود يې، د بمــــــــــــو درزی سو
د ايندکۍ پر ځای يې گوره، د زخمي زړگي خرکۍ سو
نې پوره سوې ارزوگــــــــــــاني، نه يې وکښل ارمانونه
د وصال په لومړۍ شپه يې، مېړه مې سو ترې پردی سو
څــــــــــــه گناه ده د دې خلکو؟ چي گولۍ باندي اورېږي
څه خطــــــــــــا ده ځني سوې؟ چي په وينو کي لمبېږي

++++

څه گناه ده دې اولس ده؟ سړې سکروټي دي پر اوري
خپله مېنه ورته اور سوه، چيري ولاړ سي پر کوم لوري
هديرې سولي په ډکي، قبرکن نه په رسيــــــــــــږي
آفرين و دې تگا ته، زړه يې نه چــــــــــــوي لاښوري
نه يې دلته دي څه پاته، نه يې هلته تېکا و کيږي
لا لهانده سرگردانه، گرځي هيستــــــــــــه دوري دوري
څــــــــــــه گناه ده د دې خلکو؟ چي گولۍ باندي اورېږي
څه خطــــــــــــا ده ځني سوې؟ چي په وينو کي لمبېږي

++++

که گناه آزاد ژوندون وي، صدقه تر گناهگار ســــــــــــم
که د کور مينه وي جرم، د مجرم تر نامه جار ســــــــــــم
که تعدی د قام دوستي وي، دې تعدی ته دي تيار ســــــــــــم
که د ژبي په تور تور وي، له تورنه دي نثار ســــــــــــم
که کرلي مو په دې چــــــــــــي، له پريو يې ده کرکه
له دې کسري دي قربان، زه په يو وار نه په څو وار ســــــــــــم
څــــــــــــه گناه ده د دې خلکو؟ چي گولۍ باندي اورېږي
څه خطــــــــــــا ده ځني سوې؟ چي په وينو کي لمبېږي

کابل - ۱۳۲۵ ش

سرمني اوبنکي

هيڅ مي باور نه و

هيڅ مي باور نه و چي يو وخت به زما مړام احساس
دومره اورني سي چي په تاو بې سره لمبه سمه
نه مي لوېده زړه ته چي يو وخت به زما د مغز پردې
ډکي له شعرو سي په الهام بې لولپه سمه

++++

هيڅ مي باور نه و چي دا پورندي به اور گرځي
گور به سي د بنمن ته سوځند د بڼت د عرسات به سي
غوځي به تنې و ککړي د سرکبانو وي
زموږ ماشوم به لوی سي، بت شکن د سومات به سي

++++

هيڅ مي باور نه و چي دا کلکه پولادي پنجره
ماته به په چاودو گوتو زما د ليونيو سي
ياد به مي ژوندي د مېړنيو نيکه گانو کړي
نېغه به شمله زموږ د کړو وړو بگړيو سي

++++

ما وې خدای خبر چي دا اوريځ به اميندواره سي
لوی به کړي په گېډه کي د تنگ و د غيرت تخم
و به اوري د عظمتونو اولنۍ باران
شين به کړي زرغون به کړي د پت او د عزت تخم

++++

هيڅ مي باور نه و چي دا څاڅکي به رودونه سي
نه مي لوېده زړه ته چي به مات زړه طلسمونه سي
زه د بد بينۍ په افسون دومره مشبوع سوئ يم
ما وې خدای خبر چي به راوين دا اولسونه سي

++++

راسه نن يې وگوره بابکه نندارې کوه
ستا د ملالۍ نکلونه خوشي افسانې نه وې
ستا د مېړنيو اتلانو مستانه نارې
خوشي بابولالي نه وي، تشي ترانې نه وې

سرمني اوښکي

++++

نن هم په مغزو کي هغه شور هغه نشه خوږ دي
نن هم په رگو کي هغه مسته پښتنه وینه
نن هم په لاسو کي هغه سپک هغه مغزن قوت
نن هم په سینو کي لیونی ورنډانه مینه

++++

نه دي زموږ سرکښي ولولي د اېلېډو نه دي
نه دي زموږ رنگیني سرې غونچې د رږېدو نه دي
نه دي زموږ هوډ جني قافلې د درېډو نه دي
نه دي زموږ لرغوني ترانې د هېرېدو نه دي

خیر خانہ - کابل - ۱۳۲۵ ش

سرمني اوبنکي

ستري خپه

ډېر مي د بڼايست په تمه روڼي کړي، شپې کړلې
ډېر مي د خيالو په زمزمو شلنډې بيدې کړلې
ډېر مي ستا د خوب په ليدو بلي شمعي مړې کړلې
ډېر مي پر زړه باندي اواړي ستا کانې کړلې

++++

خومره اوږدې مياشتې لنډ کلو نه زما په برخه دي
خومره ستړې ساه اوږده مزلو نه زما په برخه دي
خومره بې درمانه سخت رنځونه په ما پوري سول
خومره کړاوونه زحمتونه زما په برخه دي

++++

نه يمه پولاد چي په سوتک به لا کلکېږمه
نه يمه الماس چي تر بنښنې به لا هم لوېږمه
ماته په نصيب کي نيمی برخه د آدم راغله
صرف (تر گل نازک) يم چي نولېږمه ژېږمه

++++

مينه که په دومره زغم پالي خو مېرني به وي
ځان که سوځوي په حواڅو سپلني به وي
ژوند چي په دې بيه پېرودي چور لېوني به وي
بل که په خبرو غولوي، آخر کوچني به وي

++++

پرې مي ږده احساسه چي يو لږ څه خو هوسا سمه
پرې مي ږدئ مرگونو چي د ژوند په تماشا سمه
پرې مي ږدئ ژړاوو چي يو ځل خو په خندا سمه
گوندي له غمونو له دردونو را جلا سمه

++++

سرمني او بنکي

گوندي په دې سترو اندامو هم د مزله سمه
گوندي په دې ورکو قافلو کي لار پيدا کمه⁷
گوندي په دې ډېرو اسوېلو کي د اميد غمی
بېرته په لاس راسي ونړی تې هویدا کمه

کابل - ۱۳۲۲ش

⁷ کمه = کړمه

کوثرې څاڅکي

ولي چوپ يې زما زړگيه؟ پسرلی دئ نو بهار دئ
د غوټۍ د زفاف شپه ده، بخملۍ پالنگ هوار دئ
د شبنم کوثرې څاڅکو د يخنيو گناه پرې بوله
ترحم ته يې نرگس لاس پر نامه سو، په وقار دئ
د شبنو د عطرو وړم، هوسۍ شوخه ميداني کره
د چمن پر بخمل رغړي، هم بستريې گل نگار دئ
و شهيد غاټول ته گوره، سور کفنه رانېکاره سو
د بهار په عرسات کي، د جنت په انتظار دئ
د گلاب په انتگو کي، اغېزې د ميني ښکاري
بورا ځکه ده بېتابه، و مچکو ته يې تلوار دئ
شهادت د سروبي ويني، په درست ژمي کي خم نه سوه
پراوړو که يې هرڅومره، پروت د واورې سنگين بار دئ
چي ناخوالي د سارو او د يخنۍ يې وليدلې
د چمن غوڼي زېره سول، تک شين واوبتۍ په قار دئ
مبارک دی سهه بلبله، د وصال تاپۍ دي راغۍ
د اغزيو پروا مه کړه، گاونډي چي يې دلدار دئ
د خزان اهرېمن راغۍ، د گل پښو ته په سجده سو
فرشتې د رحمت ناڅي، آزادي چي يې شعار دئ
خوشحالي کوه معصومه، مسافر لالی به راسي
ما پر ښک شگون نيولۍ، دا د نوي کال بهار دئ⁸

کابل - ۱۳۶۶ ش

⁸ دا شعر ما په کابل کي په داسي حال کي ووايه چي د وطن او منطقي ټولو جرياناتو حکم کاوه چي هيواد
کي به آرامي او ثبات راځي. خو وروستيو حوادثو نه يوازي (مسافر لالی را نه ووست) بلکي زه يې هم
مسافر ګرم. اوس دغه کرښي په کوټه کي کارېم او د مهاجرت شپې تېروم. (هوټک) ۱۳۶۸ ش

توبه يې تر بدترو

له قلم سره مي بيا سولــه د زړه پټه خواله
بل مونس راسره نسته، تشومو ورته زړه
ما علاج کړې د دردونو د سکوت په درملونو
نتيجه يې سرچپه سوه، د زړه ټپ لا شورېده
د تقدیر اراده گوره، څه عجب لوبه روانه
سره گله دوست و دښمن سوه، دښمن دوست و دوست دښمنه
زړنگيو ته مو پام سته، څه کانې يې په موږ وکړه
د پښتون مينه وړانېږي، پخپل لاس د پښتانه
هم يې ويني تل توښېږي، هم يې کور ورکنه واله کړي
هم بدې سوي ورته پاته، هم يې لاه په وينو سره
هم مهجور پر هيوادو دئ، هم يې گروبي سوي کلاوي
وطنونه ټول په ډک سول، ناباللي مېلمانه
هم يې هېره ترې ماضي سوه، هم تياره يې مستقبل سو
(پور پر غاړه مېر مرداره) دی د مرگ په خوب بیده
ظواهر يې د ځانې دي، خو محتاج د بل ولاسته
نه له پلاره څه ورپاته، نه ورپاته له نیکه
روایت له نورو نه کړم، زه پخپله يې شاهد یم
چي زموږ د انگړ ناوې، په پساله کي زنگېده
نه يې غم چېرته لیدلئ، نه يې ویر چیرته کتلئ
د خوښيو بارانونه، شپه و ورځ پر اوږېده
نن د زوی په غم غمجنه، د کونډتون په درد دردمنه
د خوښۍ گدا تعویض سوه، د ماتم په خرڅېده
لا لهانده سرگردانه، لار و لیکه ځني ورکه
حوادث باندي کوترم سول، مړه يې سوله ورته خپه
د تدبیر واری يې تېر دئ، منتظر و تصادف ته
لا رویان د عقل ناست دي، له خدا څه ورته شنه
پر دا نورو مي غبطه سسي، څه آرام ژوندون يې وکړي
پر تنديو يې زموږ کښلي دي (په وينو لمبېده)

سرمني او بنکي

د جرس کړنگۍ يې اورو، خو منزل ته نه رسېږو
چي اوښه موانايي دي، که مزلونه دي اوږده
خدايه ته مو سې پر زېرمه، عاقبت مو دي په خيروي
نن خو خدايېو مژه نسته، ټول خواږه سوله ترخه
دا ارمان مې راپوره کړې، چي دا کور بيا ودان گورم
د دې خړو کوڅو مټ سي، د بنايستو سترگو رانجه

کابل - ۱۳۲۷ش

سرمني اوبنکي

د لمني روى

له روغ رمت سړي څخه رنځور مه جوړوئ
په جبر له مېشته وو نه مه جوړ مه جوړوئ
وروري عزيزولي مو په نري سپنې پتليسه ده
د ميني له نغري د غم تنور مه جوړوئ
نيازمنو در قربان سم عواقبو ته يې ځير سئ
په لوى لاس له ځوانکي نه ناسور مه جوړوئ
په بده ورځ پرديسو ته لاهم سړي اړ کېږي
له خپل سکنې ورور څخه ترېور مه جوړوئ
په هر گام و قدم کي د وطن مصالح گورئ
د نفس له خواهشاتو، دود دستور مه جوړوئ
معصوم وايي د زلمو په وينو دا سوبه روزي سوه
له دې مقدور بري نه نامقدور مه جوړوئ

کابل - ۱۳۲۷ش

سرمني او بنکي

د زړه سوډه

که په شان د منصور ځوړند په درانه سوم
دا هم شکر چي له مینې بېزار نه سوم
قرباني که مي خپل سر تر بنکلو نه کړي
په دروغښه مینه يې شرمسار نه سوم
که پر بده ورځ يم ليري له دوستانو
غنیمت گنمه دا چي اغیار نه سوم
که بلبلو ته سور گل د گلشن نه يم
دومره سوه چي عليحده ورته څار نه سوم
که تسبیح مي د تقوا په لاس کي نسته
دومره بس ده چي متهم په زنه‌هار نه سوم
درې گزی ډک په بې پتو ښایسته وو
حمد دئ خدای ته چي يې زه خريدار نه سوم
که مي توري ته لاس نه رسي معذور يم
گوزارونه د قلم کړم په ډار نه سوم
اسوېلي مي ښانه د خوړپن زړگي ده
خیر که چوپه خوله يم ناست په چغار نه سوم
استشهاد په خپل نامه کوم یارانو
چي موسوم يم په معصوم گنهار نه سوم

کابل - ۱۳۲۸ ش

سرمني اوبنكي

سپيڅلي احساس

که د پسرلي په باران
سمسور سي باغ د چمن
او يا د لمر په شغللو
روښان سي ټوله وطن
يا د سهار په پرځه
خوښ سي گلاب يا سمن
د بلبلا نغو په زوږ
محشر سي جوړ پر گلشن
مسيحاح دمه وږمه
څيري د مړو کفن
زما شعري ولولي
زما د زړه اندېښنې
زما د احساس موجه
زما د مغز پردې
رالړ زولای نه سي
نېځه چي ولي؟

او يا د پېغللو ښکلا
د هغو ناز وادا
د ښکللو سترگو حيا
د مينوشانو غوغا
د ساقبي ډکي پيالې
رقص پاڼو کوبي و نڅا
يا د زندانو ټولۍ
شونډي د ميو مينا
زما شعري ولولي
زما د زړه اندېښنې
زما د احساس موجه
زما د مغز پردې

سرمني اوبنكي

رالمسولای نه سي
نېڅه چي ولي؟

که د مظلومو چيغي
او يا معصوم آهونه
د نازو لـوـږا
اورم د ویر سرودونه
پراهار پښو دښتو
د سرو غرمو مزـلـونه
او يا د کـوـنـدي ناوي
د واده سره لاسـوـنه
يا د جگړې نوم اورم
يا د توپو درزونه
يا د گوليـو شپېلکي
د طيارو ږغـوـنه
آه چي و ام سره لمبه سم
پر سر کم بل اورونه
اوه چي و ام تندر سمه
وران کم دا غت بر جونه
اخ چي و ام شپې روني کړم
ليکـم د سوز شعرونه
زما شعري ولولې
زما د زړه اندېښنې
زما د احساس موجودونه
زما د مغـز پردې
رالمسولای نه سي
را وينـسولای نه سي
نېڅه چي ولي؟

کابل - ۱۳۲۵ ش

سرمني او ښکي

د ازل کښلي

په دې دومره نعمتو کي پښتون شوم پاته دئ
د دنيا له لذتو څخه محروم پاته دئ
تصنع سوله په گډه، لباسي سوله کارونه
د ښکلا و د ښايست يوازې نوم پاته دئ
د رحمت د باران څاڅکي، د غضب په اور ايش سول
صدف پټه خپله خوله کړله مکتوم پاته دئ
د وفا کمبله ټوله، د ښايسته وو بازار سوړ دئ
د هوس واري مټي تېر سورا ته گروم پاته دئ
د قدرت ټول وسايل يې په کار واچول عاجز سول
اوس نو بل څه نه دي پاته، يو اتوم پاته دئ
د بېلتون ترخه جامونه مټي د وصل په نيت نوش کړل
اوس نه وصل نه ساقې سته، خالي خوم پاته دئ
د پښتون پر کرونده يې د نفاق نيالگي ايښي
د گلاب پر ځای اغزی ويا زقوم پاته دئ
يا اجل په مرگ محکوم کړل يا غائب سول له نظره
د نيکه بابا پر مېنه يو معصوم پاته دئ

کابل - ۱۳۲۵ ش

انسان

څه عجب شاني موجود دی
څه مغلق يې ساختمان
په بنکاره ځان اشرف بولي
خوارزل دی تر حيوان
چه د سکر شراب وچنبی
خپل ځان وبولسي یزدان
حال د صحوي چي پر راسي
تر مېړي سسي ناتوان
که وژوند ته لیونی سو
هی توبه یې له هیجان
تپد مینې پر زړه وځوري
نه یی آه وي نه فغان
خو بیا کله له لږ درده
لږ زوي مخکه اسمان
کله ستر تر نورو جار کي
خپل ځان نه وي باندي گران
خو بل وخت له ډېره سوخته
وران سوي ودان جهان
که د نور مینه پر زور سوه
ځان مکوت کړي په یو آن
که یې زړه تور لکه سکور سو
بیا دېنمن سسي د عرفان
کله دومره ځان غټ حس کي
نه ځای سې پر کیهان
بل وخت د وري سي کوچنو تی
په یو کونج کي یې گذران
تمدن ټوله له ده دی
ترقي دده ارمان

سرمني او بنکي

خوپه ژوبله بيا اتل دی
په مرگـو کي پهلوان
د زمان بېـړۍ چي گـرزي
دی يـې دئ لوی کـښتۍ وان
د تاريخ ټول فجايـع بيا
هم د ده د لاس نـښان
بڼـد ژوند چي سـمسور وینـئ
دی د ده پـه لاس ودان
خو وړانـسۍ ته د دې بـڼـي بيا
جـوړوي اټـوم بـمان
چي وياړنـې مـي پـه زړه سـي
پـر ځگر سـمه روان
خو چي بد يـې را پـه ياد سـي
وايـم کاش نه وای انسان
مـعصـوم نه دی پېژندلئ
تل و ده ته دئ حـيـران

کابل - ۱۳۲۵ش

سرمني او بنکي

د کاني کرښي

که په حال د کونډو وړندېدو وې و زلو خبر نه سي
 ټوله ورځ که راته گډوي، زما پر زړه يې اثر نه سي
 قافله د اولسو به شو په شو سي سرگردانه
 خدايېو نه رسي مزل ته، چي پر لار برابر نه سي
 د شفق له لمانه څه، د سهار روڼا راوړي
 په گره کي چي اور نه سي، تور پولاد به خنجر نه سي
 د توپان لوړي باډاسکي به بېرې کي دړي وړي
 که مانو د طغياني څپو و غېږي ته ور نه سي
 د هغه لښکر د سوبي، تمه مه کوئ يارانو
 چي يو ځلي د جگړې پر ډگر کڼې و کپړنه سي
 د رحمت د باران څاڅکي به ونه وينئ په سترگو
 اسويلي که د وېر جنو له کوگله بهر نه سي
 د نغري قدر و قيمت به هغه وخت ورمعلومېږي
 چي پر لور و ژورو د پردو درېدر نه سي
 له تاداوه يې نسکور کړه، په پتليس کله رغېږي
 دا ماني به جوړه نه کړې، تر څو زېر و زېر نه سي
 چي سړې سېلۍ د مني، د گل پاني ټولي توي کړې
 غوتۍ پټه خپله خوله کړه، چي سبا ته پرېر نه سي
 بېرولي حوادثو چي و هر څه ته شکمن دي
 واهمه د معصوم ځکه، وايي له بدو بدتر نه سي

کابل - ۱۳۲۵ ش

سرمني اوبنکي

پوخ نرخ

په تکه توره شپه پسي راځي د لمر وړانگې
 وړانۍ د باران جز، خو پرې ابادي کړوندي
 الماس د حوادثو کهه د زړه بښنه درزي کړه
 د صبر پتري غواړي، کنه سوه ريچې ريچې
 توپېر دی په تعبير کي چي پر حسن يې جنگونه
 د چا شنې رانۍ خوښي، د چا سپيني پښتنې
 دنيا يو مجموعه ده د گلانو او اغزيو
 گلان گېلۍ گېلۍ وړه له اغزو ساته پايځي
 د ميني په قانون کي د قيود ماده منسوځه
 حيران ستا و جرئت ته چي دا پوخ نرخ ماتوي
 لايق د صفت نه دی مين زړه چي ژړا نه کا
 ترې جوړ که اور لړونۍ که ښځه نه يوست سړيندي
 پرده کي چي ځان نغاړي له دوو حالو خالي نه وي
 يا حسن د پړۍ لري يا رنگ يې بې مزې
 تاريخ د ژوند مو ټوله حماسې دي هنگامې دي
 په زړه به پر ساده وي که شا کي سوله جگړې
 بېرېره له سکونه، خڅېدو کي څه عيب نسته
 د شني چينې اوبه سسي په ډنډونو کي ورستې
 معصومه ځان سمبال که کړاوو ته که ژوند غواړي
 بقاء ده پسه جدل کي دا آئين د زمانې

کابل - ۱۳۲۲ش

سرمني او بنکي

څه يې کوم

په محک چي کلپ راووزي سور وښی به څه کوم؟
چي کارونه د کوچني کړي، لوی سړی به څه کوم؟
پسرلی خو يو سمبول د غورېدو او خنډېدو دئ
چي خدا سوه راڅه هېره، پسرلی به څه کوم؟
صدقۀ تر هغه سر سم چي په عشق کي سودايي وي
که په مينه مجنون نه وي، لیونی به څه کوم؟
صحرا ډکه په کودرو، د خاشې ارزښت يې نسته
چي مي کومی په لوند نه سي، سړوبی به څه کوم؟
د لښکر سياهي يې بولسه، تېر نه دي مه په وياړه
چي پرېده ورځ مل نه سو، خپل پردی به څه کوم؟
ظواهر مي خطا باسي، د باطن گټه يې وايه
که په يخ په ښه را نه غئ، سپين کوسى به څه کوم؟
چي په غم مي خوشالېږي، په ماتم مي هوسېږي
په څه درد به دراني خوري او غلجی به څه کوم؟
چي لورينه يې پر کونډو، يتيمانو د قام نه وي
سړنی به څه کوم؟ بيتنی به څه کوم؟

کابل - ۱۳۲۲ش

سرمني او بنکي

پاينات

چي پر نورو مو خنډل هغه راوسوه
اولني ياران مو ټوله تور لېمه سوه
حجابونه د معنا چي سوله پورته
چي گڼل مو مستقيم هغه کاره سوه

کابل - ۱۳۲۵ش

د هستۍ شرط

چي يې خټه پخول د آدمزاد
اينسووئ چي د بشر د کور بنياد
د هستۍ بار تي په دې شرط اوږه ورکړه
چي په ژوند کي به دايم يمه آزاد

کابل - ۱۳۲۵ش

جگه غاړه

خه ارزوگاني د گور د بندي سوې
خومره ککړي، کام د مرگي سوې
جار ترها سترگو، قربان تر خولويي
چي نه سوې ټيټي، نه په زاري سوې

کابل - ۱۳۲۵ش

سرمني او بنکي

رجا

که مي نن زړگي له غمه څخه شين دئ
يا له سترگو مي روان د اوښکو سين دئ
هره سخته دوې خوښۍ لري په وړاندي
دا مي دين، دا مي آئين دا مي يقين دئ

کابل - ۱۳۲۵ش

آخرو لي؟

ولي مو راوين کړم د خوانۍ له خواږه خوبه
څله مو رابېل کړم له جنون له ليونتوبه
اوس په لا علاجه رنځ اخته يم نه رغېږمه
هی توبه! د مغز له اشناوه له آشوبه

کابل - ۱۳۲۵ش

آغم خپلو!

آستړو ستړو! آجل وهلو!
آغم خپلو! آنازولو!
لمبېړئ تاسي په خپلو وينو
گټه يې بل وړي، او برژړلو!

کابل - ۱۳۲۲ش

سرمني اوبنکي

واقعي مسئل

دا چي ويني نن بهېري دي مسئل لوی قدر تونه
اچولي بي فتنې دي جنگوي سکني وړونه
نه په غم کي د بشر دي، نه لورينه پر انسان سته
ازمويي خپلي وسلې و خرخوي خپل توپکونه

کوټه - ۱۳۲۸ ش

پښتانه

ماضي مو د وياړو او مفاخرو مجموعده
تاريخ مو سرترپايه کارنامه ده، حماسه ده
قدرت زما په قرعه کي آزادي تل را ايستلې
دنيا ته مې نامه نن جوړه کړې هنگامه ده
پامير د نړۍ بام دی زما بيرغ پاس پر رېږي
ايشا يو ارت کور د زما وطن يې دروازه ده
سرخويه ځکه گرزم چي غلام نه وم هيڅکله
د وينو په سيلاب مې مزرعه د تاريخ شنه ده
هيبت د سرو لښکرو جهان ټول و بيرولی
تأثير زما د گوزار چي کوږ يې توغ و نغاره ده
اسمانه بنه يې واوره، په وازکومي درته وایم
افغان، پښتون پتان دئ يو مفهوم يوه نامه ده
بنايست، حسن، بنکلا ټوله د ميني تعابير دي
توپير دئ د الفاظو مسمی ټوله یوه ده
کاروان د ارادو مو په مزله نه ستومانېږي
نيستی ده د سالار چي مون ورکه قافله ده
غلط نه سئ زلميو، په خيلو يې خطا نه سئ
روښانه لکه لمر ستاسی راتلونکي آينده ده

گلشن اقبال - کراچي - ۱۹۸۹ع

سرمني اوبنکي

بي مھرہ ساحل

د سمندر له توپانو را تنبېدلې څپه
له غټو سڅرو سره و نېسته قطره قطره سوه
چي د اښوۍ پرېني يې مرجع د نجات و بلله
د اميد و نو د نياگۍ يې خوره وړه سوه

++++

د حوادثو په سيلاب کي لاهو سوي شاعر
د سرگردان موج په آينه کي يې خپل ځان وليدئ
د تودو اوبنکو سمندر يې گربوانه ته تسوي سو
له ازمانو نو ډک زړگي يې پکښي وران وليدئ

++++

د سر خورلي څپې ژوند د حال په ژبه وايي
هره کرکنډه، هره گرگه درسته مه گنئ
دا په ظاهره کي درنې خوبې احساسه تيرې
د خپل نجات، خپلي ژغورني وسيله مه گنئ

کراچي - ۱۹۸۹ع

سرمني اوبنکي

ورک ھديره

تندرونه پاس له هسکه راشوه سي
که سا کنښ وي که بې سا ټول لو لپه سي
د چالاس د چا مغزی و د چا گوتي
سي پيدا، ورباندي جوړه مقبره سي
و ژوند و ته خپله مېنه سره تې سي
نامعلوم لور تې روانه قافله سي
څوک جل ووهي له تندي چولاوه سي
پر دا نورو چي قاصد د اجل راسي
د ژوندون له پتي خلاص، مرگ يې پرده سي
مرگی حق دئ خود وير خبره دا ده:
ورک يې نوم، ورک يې مدفن و هديره سي

گلشن اقبال - کراچي - ۱۳۶۸ش

سرمني اوښکي

خزان پسرلی

پسرلی څه دئ؟ د گولونو موسم
د سپرېدنو، غوړېدلو موسم
د پلېلانو د رېزونو محشر
د سرو گلانو د وږمونو موسم

++++

زما له پسرلي څخه ښايست سو کله
پر نازل سوئ دئ د وينو سېلاب
که په نامه يو څو غوتۍ غوړېږي
تاندې لېاندې سي په تيغ د قصاب

++++

پسرلی راسي خو گلونه نه وي
که وي بيا، هلته بې خوندونه نه وي
د حمل نوم ورباندې مه ايردئ نور
چي يو مخ مرگ وي، حياتونه نه وي

++++

سور گل خو نښه د پسرلي وه پخوا
نن بې ښايست، نن يې مزه ده تللې
ستخ سوله زړونه له سره رنگه څخه
ازبس چي ډېرې وينې وليدلې

++++

د هندو کش له سپين واوړين تندي نه
د ستومانۍ خولې موجه وهې
اوښکي رواني د بابا پر ږيره
د مخ شېلې يې تيند کونه وهې

++++

پر ارغنداب د غم څلونه گزري
لېږدوي، اړوي د غم کهولونه
د غم انډې يې پر بارکړي، درومي
پر سر باري يې وي غمجن سرونه

سرمني اوبنکي

++++

زما ارغسان نور مخکي نه ابوي
نېستوي غېږ کي د سپړو قافلې
غورځوي څنډو ته د گرگو پر ځای
د لاهو سوو انسانانو شغې

++++

مل به لیدل چي د هیلمند پر غاړه
څو کنډوالي وې د لرغوني زمان
په پسرلي به څه محشر سو پر جوړ
ورته راتلل به په زرو سیلانیان

++++

نن هره مېنه کنډواله کنډواله
تازه کوي یاد د لرغونو وختو
خو سیلانیان یې دي له خپله کوره
نداره چیان یې دي د خپلو ملکو

++++

بڼه پسرلی د بڼې راتلونکي نښه
د سمسوري زیری په څنگ کي لري
د دې کورډاگو پسرلی بوله خزان
چي د وروري ادعا په جنگ کي لري

کراچي - د حمل لومړۍ ورځ - ۱۳۶۹ش

سرمني اوښکي

مهاجرت

په قرعه چي مي ختلې پردېسي ده
له ژوندونه مزه تللې ده، خواري ده
په پاڅه کاني مو تول (مهاجرت) کړ
لو بې پايه و اوږده سرگرداني ده

کراچي - ۱۳۲۹ ش

يادونه: د (مهاجرت) ابجدي ارزښت ۲۴۹ دئ او د وروستۍ مصرع ابجدي ارزښت هم ۲۴۹ کيږي - په دې حساب (مهاجرت) د (لو بې پايه و اوږده سرگرداني ده) سره برابر دئ. (هو تک)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library